

Megaclis & Lamachi matrem & Alcæonidis vxorem, vnde Alcæonidæ gens Athenis nobilissima, quamuis Scholasticæ in Ranis Pisisfrati faciat vxorem. Ne multa, variant nimirum quantum boni auctores in huius profapix veritate indaganda, neque vllus veterum qui de Alcibiade scripserunt verbum vllum, quod sciam, de Cœsura, quamuis feratur matrem habuisse, quæ ancilla vel peregrina fuit, quod nomen postea astutè expunxit, vt putem τὸ δούλος positum, pro ὡς δούλος, seruire enim est fugere, & fugitiuus pro seruo. Horatius,

Vtque sacerdotis fugitiuus liba recuso.

Bis autem fugere accidit Alcibiadi Aristophanis temporibus: De secundæ fugæ tempore digladiati sunt historici, atque inter eos Andron & Xenophon. Sed hic de prima discessione agi faciliè adducor vt credam, vel ex optimo auctore Probo, qui eius vitam castissimè condidit. Nam eodem tempore cum ad Lacedæmonios transisset, auctor fuit eis Decelex muniendæ, quod munimentum res Atheniensium ita inclinavit virisque fregit, vt tanquam obsessi viderentur. *Ἐπὶ τῷ προχοῦ.* Qui fugerant serui aut furtum fecerant (Hæc enim duo vitia quasi coniuncta & propria seruorum esse probra docuit in Paratitlis in Codicem opere arduo & perfectio, non solum Iuris Romani primarius interpres, sed in omni scientiarum & disciplinarum genere familiam ducens cuiuscius) flagrorum verberibus cædebantur ad rotam vitæ, vnde verberones & mastigæ. Hoc voluit Horatius in Satyra,

Non furtum feci nec fugi si mihi dicat seruus, habes pretium, loris non vreris, aio.

vbi pretiū est pro mercede & benefactorum compensatione, etsi vox illa in bonam & malam partem accipiat, & sit ἤδη διαλογουμένων, vt ὑμῶν apud Græcos, Catullus dixit, *magna cum pretio, atque malo*, quod Callimachus *μᾶτ' ὡς μὲν ἄλλω*, vbi Politianus: Mercede ingenti dixi, malle, Cum pretio ingenti. Sed hæc obiter dicta. Cæterum fugitiuus seruis ad barbaros (quod fecit Alcibiades) cavit Imperator Constantinus amputati pedis debilitatione, & ad metallum datione, vt videre est lib. vi. Cod. Tit. i. l. 3. Manus amputationem etiam adhibebant secundum criminis qualitatem, sed furtum aut fugam non mors, non membri amputatio sequebatur, poenæ hæc grauiores grauiora crimina persequebantur, quamuis manus amputatio furtum, pedum amputatio fugam merito punitura sit.

Σχόλια. Ἰὴ Παμῶν] ἐφύμνιον εἰς Ἀπόλλωνα. πῶ δὲ αἰτίαν Καλλιμάχος ἦσε δὲ τῶν. Πυθαγόρι κατιόντι σίνω τὸ το δαιμόνιος θῆρ, αἰνὸς ὄφιοι τ' ἄλλοι σὺ καπύαρις ἄλλον ἐπ' ἄλλω βάλλον ὡκὺ ὄσόν. ἐπὶ τῆσθε δὲ λαὸς ἰὴ ἰὴ παμῶν. ἰεὶ βέλος. Ἐρμῆ. Χάειρον. Ὁραμον.] διχῶς προέειπε τ' Ἐρμῶν, ὡς αἰτίαν τ' ἀναγωγῆς τ' εἰρήνης. καὶ τῆς ἐξῆς δὲ, ἐκότως ἐμνήσθη ὡς

Α ἄρροδιον αὐτῆ. ἐν γὰρ τῆ εἰρήνῃ τούτων ἀπολαύουσι πάντες. Ὁραμον δὲ, τ' ἔτερος. ὡς ἐδείξεν ἐν πολέμῳ δαπλάει, καὶ τῆς ἐν αὐτῆ ἔργων.

CHR. Ἰὴ Παμῶν ἰὴ.] Hoc fuit ἐφύμνιον solemne quo Apollinem laudabant. Originem eius acclamationis à Latona, vsque petendam censent doctiores, quæ cum imprudens propius accessisset antrum Pythonis serpentis, ne opprimeretur cum Diana & Apolline puello iam sagittis armato, animos fertur puello addidisse, ἰε παμῶν, ἰε παμῶν, monens vt tela in bestiam mitteret. Hinc obtinuit mos (qui nunquam veterascens minuitur, sed sæpe cum Assyrio flumine σύρφετον ἔλκει) vt ἰε παμῶν dixerint, sanè inde Iamborum origo ἀπὸ τοῦ ἰεὶν καὶ ἀναβαίνειν (vt rectè censet vir incomparabilis & litterati mundi Sol vnicus Iulius Cæsar scaliger) quia in mittendis telis insurgere solent τὸ ζόταί. Aristophanes voluit ludere in verbis παμῶν & παμῶν, quia παμῶν cædere est, & bello magis proprium, vnde panite Latinum. ἰεὶν verò leuius, nam & pace mittuntur tela & sagittandi ars exercetur: sed in Pæonibus acclamabant ἰὴ vel ἰώ. Ἐρμῆ.] Mercurium merito primum facit, quia auctor est & dux retrahendæ Pacis fugitiuæ. Sed non abs re memini sequentium numinum: Sunt enim coniuncta paci & convenientia, vt ἄραι, quæ sunt anni tempora, quibus in bello nemo frui potest, neque mollibus (vt ait Maro) neque tempestiuus.

D Σχόλια. Ἀρεὶ δὲ.] πρὸς τοὺς οἰομήριους τῆς νεωτέρων τ' αὐτ' Ἀρεῶν] καὶ Ἐνυάλιον, καὶ τὸ ὀπίθετον. τινὲς δὲ Ἀρεῶς ἐ Εὐνοῦς τ' Ἐνυάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ρέας. Ἀλκίμαχος δὲ λέγουσιν ὅτε μὲν τ' αὐτ' λέγουσι, ὅτι τ' διαίρειν. ἐκότως τούτοις μὴ δὲ ἐν θύειν μὲν πῶ εἰρήνῃ. ὑπεναίησι γὰρ ἐ ἀλλότριοι τ' εἰρήνης.

B I S E T V S. Εὐστάθιος, Ἐνυάλιος, ὀπίθετον Ἀρεῶς, καὶ τὸ ἐνώ, τὸ φονεύω, ἢ καὶ τὸ ἐναύω, τὸ φωνάω. Ἀρεῶς δὲ Ἐνυάλιος ἐπεκλήθη δὲ τὸ φονεύω (αἰ Ἐνυάλιον τ' Ὀρέκα μὴ ἐθελήθη αὐτ' ἐνελεῖται. Ἐνυάλιος μὲν τοι ἐκλήθη καὶ εἰς τις τῆς Κρόνου, ἐ Ρέας παμῶν. τινὲς δὲ τ' Ἀρεῶν, καὶ τ' Ἐνυάλιον τ' αὐτ' ἔθ' νομίζουσι. τινὲς δὲ θεοὺς διαφόρους ἔθ' λέγουσιν, ὡς δὴ ἄλλοι ἐν τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασείως, ὅς ἐν πῶ β. τ' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας οὕτω γράφει. Τὸν δ' Ἐνυάλιον οἱ Σαβῖνοι, καὶ παρ' ἐκείνων οἱ Ῥωμαῖοι μαδόντες, Κυεῖνον ὀνομάζουσιν, καὶ ἔχοντες εἰσὶν τὸ ἀκείβεις εἴτε Ἀρεῶς ὄντι, εἴτε ἄτερος τῆς ὀμοίας Ἀρεῶς τιμὰς ἔχων. οἱ μὲν γὰρ, ἐφ' ἐνὸς οἴον τ' θεοῦ πολεμικῶν ἀγώνων ἡγεμόνος ἐκείτερον τῆς ὀνομάτων κατηγορεῖται, οἱ δὲ τ' εἰ δὲ οὖν τ' ἀπὸ τῆς δαιμόνων πολεμικῶν ὀνομάσα.

CHR. Ἀρεῶν.] Hinc apparet non esse eundem Martem & Enyalium, etsi hunc pro illius epitheto accipiant Grammatici, imò censent quidam Enyalium Martis & Enyus filium esse, alij Saturni & Opis. sanè Alcman hæc duo nomina, interdum eadem, interdum diuersa facit. Κάταγε.] Apud sudam κάταγος legitur, vt rous modo legas nihil interest, idem semper sensus elicitor.

Στεροφῆ

κάλων ἰδ.

B I S E T V S. Παρόντος Ἐφορέποντος Ἐρμῆ παμῶν

Τεὸς ὁμοῦ πῶ εἰρήνῃ ἐξ ἄντρε ἀτέλειεν ὀπίθετον, Ω εἶα